

Lad os gå ind og pille nogle resultatkontrakter frem, og lad os se, hvad de indeholder, og lad os diskutere, i hvilket omfang der er nogle målsætninger på alle de her områder. Det synes jeg er helt konkret, og det kan vi jo gøre under udvalgsarbejdet. Jeg har jo heller ikke – det vil jeg da sige til beroligelse for alle, hvis det er en beroligelse – forestillet mig, at det her skulle bringes til afstemning, inden vi blev færdige med det her folketingsår. Men det kunne bruges til at diskutere de her ting.

Kl. 11.20

Og jeg vil gerne sige, at udgangspunktet for os jo klart har været, at knapt går vi ind i et ligestillingsår, før noget af det, som er vigtigst i ligestillingsåret, nemlig at man præciserer antidiskriminationen, så bliver fjernet. Det kan man jo have forskellige meninger om, og jeg indrømmer også gerne, at det cirkulære, der henvises til, er et cirkulære, som den her regering formentlig ikke har udformet, for det er fra før den regerings tid. Sådan er det. Men lad os diskutere resultatkontrakterne.

Så er der spørgsmålet, om vi har konkrete eksempler. Ja, selvfølgelig har vi det, men eftersom de er personlige, kan vi jo ikke komme ind på det. Men det er selvfølgelig taget frem, fordi vi ved, at der er folk, der føler sig diskrimineret.

Formanden:

Tak til fru Lone Dybkjær. Og så er det finansministeren.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Jeg har overhovedet ikke noget ønske om at forlænge debatten i lyset af den dagsorden, vi i øvrigt har, men jeg synes bare, der er sagt mange ting om, hvad staten gør, og hvad staten ikke gør, og hvilke regler der ligger om de muligheder for at aftale resultatkontrakter med chefer i staten. Nu er det jo staten, det handler om. Jeg vil lige præcisere igen: Det, vi taler om, er statens område, og det er ikke kommunernes og regionernes. Det fremgår jo også af beslutningsforslaget.

For det første vil jeg sige, at hvis det virkelig er sådan, at der er et flertal i Folketinget, der er meget oprørte over, at der er et særligt mål, der skrives ind i en resultatkontrakt med en chef for en styrelse eller et direktorat, må vi jo tage det op til overvejelse og overveje at pille det ud. For selvfølgelig kan man godt finde argumenter for, at der ikke skal stå noget måltal for, hvad man skal nå. Det vil jeg gerne give tilsagn om at vi da

godt kan diskutere, hvis det er en anstødssten, at man har det.

Men så vil jeg godt generelt sige, at der aldrig har været nogen regering, der har gjort mere for integrationen af andre etniske grupper. Og når nogle påstår det, skyldes det åbenbart en dyb uvidenhed. Derfor er jeg også kun glad for, at der her er blevet fremsat et beslutningsforslag, for så er der mulighed for i udvalgsarbejdet at anmode om at få en liste over alt det, som regeringen rent faktisk har gjort; det, som Personalestyrelsen gør; det, man gør omkring at uddanne ambassadører, lave jobbørser, holde seminarer og konferencer – den sidste havde vi i Nationalbankens lokaler, som jo er velegnede til formålet, med mere end tusind mennesker, der mødte op for på alle de områder, hvor staten er engageret, at se, hvilke muligheder der var.

Så jeg siger blot: Hvis nogen mener, man kan komme frem til, at denne regering gør mindre, vil de blive overrasket over, hvad det egentlig er, der finder sted, hvilket de så åbenbart ikke ved. Og det er det, som man kritiserer regeringen for, nemlig at vi åbenbart ikke til stadighed informerer Folketinget løbende om, hvad vi gør, i og med at noget åbenbart kan glemmes undervejs.

Så vil jeg også godt sige, at det er sådan, at går man ned og ser i tallene, kan man se, at vi ansætter dobbelt så mange elever med anden etnisk baggrund end dansk i staten i forhold til andelen i befolkningen. Vi er oppe på at ansætte dobbelt så mange i staten i forhold til befolknings sammensætningen. Og det viser altså, at man er opmærksom på det. Tager vi antallet af nyansættelser, altså ud over elevstillinger, er der også blandt det antal nyansættelser, vi har i staten, en større andel af medarbejdere med anden etnisk baggrund end dansk end i befolkningen generelt. Så det er endog meget, man fokuserer på det.

Men jeg er også nødt til at sige, at det jo ikke er sådan, at man i staten, hvor man jo i virkeligheden ikke har vækst i antallet af stillinger på de statslige områder, så afskediger nogen for at ansætte en anden. Vi afskediger altså ikke en sort for at ansætte en rød eller afskediger en rød for at ansætte en gul eller afskediger en hvid for at ansætte en sort osv. Det gør vi ikke.

Så det er et spørgsmål om, hvilke stillinger der er i omløb, og så endelig om, hvad det er for uddannelser, der er en forudsætning for, at man overhovedet kan komme ind på et stillingsområde. Og her er man også nødt til at se på virkelighedens verden og se på, hvad der overhove-